

"Vlastenecký" stůl stál ve výklenku a ztrácel se skoro v obláskostech dýmu, jak tu i všude kolem hoště z dýmek hulili. Senior a jako předseda stolu byl knižníka Antonín Zima, také spisovatel, starší už muž, v tupetu. Velká, stříbrná tabatěrka blyštěla se před ním na stole.

F. Věk se k Zimovi hlásil nejprve. Byl rád, že ho osobně poznává, neboť dle jména ho dobře znal. Věděl o něm, že před desítkami lety oslavil první české představení v Boudě, o korunovační pak byl Věk se svou ženou, tenkrát ještě Marianou Snížkovou, když se Šedivý s Věkem dostali na Zimově kuse "Oldřich a Božena", u Hyberňů, o kterém kuse se Mařenka tolik lekla, mající pannu Prockou za Pavlu, kterou pak skutečně uviděla. A také o tom Zimově kuse si, na radost Věkovu, zažárila. Pro ty vzpomínky, bezděky, se živěji k němu hlásil nežli k ostatním.

Seděli tu Frýd Jan, měšťan, štenář a odběratel českých knih, a Hamous František, sládek, pravý pan starý, ductný, červeňých tváří, v zeleném kabátě a kvítkované dlouhé vestě, která se v pasu znamenitě klenula. Vedle něho dost se ztrácel vážný a suchý učitel Lumenda, narudlých vlasů s dlouhým copem, a z druhé strany herec Merunka, šiper, svých očí —

Věk se zmínil o Thamovi a celý stůl rokoval, přijde-li. Čekali ho za jisto. Ale hned se také na divadlo dostali a hlavně o tom jednali, jak teď bude, když stavové koupili od hraběte Nostice národní divadlo, teď že vlastenské u Hyberňů bude mít těžkou vojnu, kdož ví, obstojí-li teď a vydrží-li. Mluvili o tom starostně, neboť bývalo tu také o česká představení —

"A s Thamem by také bylo zle," prohodil vážně Šedivý. Nikdo neodporoval, a Zima dodal: "Bude; v národním či v stavovském ho nevezmou, to ne. A když také —" Nedomluvil, ale jako zkormoucen, starostně mávl rukou, a ostatní dobře rozuměli, že Tham není bez viny, když se dost nepamatuje —

"Kdyby divadlo u Hyberňů paklo —" začal Hamous, mluvící, jak byl sádem zarostlý, chrčivě, "to nevím; já řku, vrehnosti o české hry nestojí —"

"A přece divadlo mít musíme," zvolal důrazně Šedivý. "V divadle se lidé naučí český číst, tam se otvírají našincům oči, když se hrají kusové vlasteneckých obsahů —"

"To by také u nás, jako venku, pomáhalo," horlivě dodával Věk. "Už jsem si kolikrát myslel; vím, co taková řeč na scéně dokáže." Šedivý mu pleskl na rameno. "A tak, příteli vlasteneče, tak to zkuste. Kdyby se v každém městě, a řekněme, zatím jen v těch větších hrály české kusy, to byste viděli div, to mají pravdu, to by byla jako škola, a česká, dobrá česká škola!"

"Ale povolení!" Věk zakýval starostně hlavou. "Povolení, o to bude zle, zvláště nynějšího času —"

S tím všichni souhlasili a Frýd s úsměškem prohodil: "Když dělají německým aktérům nesuže —"

"Ale ne pro němcinu, jako nám pro češtinu," rozkřikl se sládek a zachrčel. "To aby leccos nehrálo, víme," a usmívaje se významně zamrkal. V tom však ho Lumenda učitel, jenž sebou nepokojně zavrtil a plaše kolem pohledl, konehl luktem, a hned zavádl jizmam řeč. Na Thama si zase vzpomněl. A na něj ostatní dostal. Měl Thama rádi, leč něho nebyl jejich stůl celý a nemohli se ho dočekat.

Věk už na jisto tušil, že se něco přiblížilo, ale ani nehlesl a zamlel, že Tham nepřišel také do tuffiny. S těmi však utajil svůj neklid. Kalliof mu jasnou a příjemnou chvíli mezi vlastenečným posvěcením, že on sám byl přítomnou, když pověděl to o Pavle, kde ji viděl —

Před jedenáctou počalo kolem

stolu řidnouti. Nejprve odešel Lumenda učitel, za ním brzo měšťan, rezehnuvše si lucerničky do tmy a chumelice, pak vstal také Merunka a Zima, ač neměl nejdál. Všichni se s Věkem upřímně rozloučili a pozvali ho, aby co tu v Praze bude, přišel mezi ně každý večer.

Nejdříve vydržel Hamous sládek, jenž ostal s Věkem a Šedivým sám třetí. Už zrudl, už odfukoval a rozpínal pomaloučku knoflíky své kvítkované vesty, a hodně bálil a hodně pil. Také se již začal bavít se sousedním stolem, když se Šedivý s Věkem dostali zase na divadlo, a pořád o něm a nechtěli z něho ven. Hned se však obrátil, jak zaslechl jméno Steinsberkovo, že rytíř ze Steinsberků teď povede divadlo u Hyberňů —

Sládek Hamous drže v pravici mčené ucho plného korbele, rozkřikl se za Šedivého i Věka, jako by oni rozhodovali: "Ten? Steinsberk? Ten ať toho nechá! Ten už visel, a kolikrát — Toho jsme věšeli!"

Pan starý se chrčivě zasmál. "Věšeli, opravdu, a jak pak ne, když psal proti sv. Janu Nepomuckému, a jak, a proti kněžím, o jejich kázáních, ještě tenkrát za císaře Josefa, no, no, tomu všechna čest — ale co se tenkrát tisklo, takové paškvily a přepeřiny — a toť — takové — a ten Steinsberk, víme, ten teprva, a o sv. Janu Nepomuckém! Ale to měli vidět, my sladováci a mlynářští s námi, jakoby jsme si řekli, to jim byl krajol, až vojsko na to musilo, až lemo troubili — Ale bylo nás, sladováků a mlynářských — My ti dáme, brát nám sv. Jana — českého patrona — ještě snad taky sv. Václava — a to ti frajmaurí — ale visel — věd, u Dominikánů na rohu byl namalován žakan a na něm panák, a u Primasů na rohu, na mosteckých mlýnech, no, a všude, ta šibenice a pod tím všude "Ritter von Steinsberk —" tu máš — brát nám českého svatého patrona —" Zdvihl korbel, přihnul si a posiloval se muškou. Věkovi se kmitl úsměv po rtech i v očích, a Šedivý zamumlal: "Pane starý, Tham už nepřišel." Věk se podíval na hodinky. "Už ne, je půl noci —" Vstal a Šedivý také. Pan starý však zůstal, ale ne v samotě u svého stolu. Přestěhoval se k sousednímu s korbelem, dýmkou, s váčekem na tabák i s kulatou tabatěrkou a modrým šátkem, které měl před sebou na stole.

Venka ještě chumelilo. Věk přitahuje si plášt k tělu mnil žertem, dnes že Steinsberk dostal. "A zastat se ho bylo by marmo. To mu ještě leckdes nemohou zapomenout, že psal "die Geissel der Prediger" a kritiky kázání. Bude mít velké nesnáze s tou dírkou, ať je šikovný a hraje! Hraje! To by ho měli vidět, když vystoupí v "Die Grafen von Helfenfels". Ten kus je od něho, a ještě také "Libuši" sepsal."

"Jak je k českým hrám?"

"A dost by jim přál, ale prosím jich: Dvě německá divadla tady v Praze! Slabší z nich padne a to je hyberňácké. A s tím, hojím se, padnou také české hry. A měly by mít své, ustavivší divadlo!" Šedivý se zastavil těsně proti Věkovi a povzděchl. "No je pozdě, vlasteneče, až zítřka si pohovoříme o divadle, až bude Tham s námi. Oni jdou na Poříčí; já tudy — a ukázal Ovocnou ulič dole. Stiskl si ruce a dali si dobrou noc.

Věk bral se do své hospody zvolna, zamýšlen. Divadlo mu nešlo z hlavy, jak o něm mluvíli, a také Tham, proč nepřišel. —

Ráno, jak posnídal, vypravil se Věk za obchodem, a když se v podstatě dohodl s firmou, která byl odporoučen, o dodávání plátna, začal přimě na Malou Stranu, aš měl ještě ledacos objednat pro svůj krám. To však si nechal na odpoledne nebo na zítřek do poledne. Čtl především s dok-

torem Heldem mluvit, aby mu oznámil, co se stalo.

Bila jedenáctá, když docházel k mostu. Snih nepadal, vyjasnilo se, modré nebe sklenulo se nad Prahou, zahalenou v bělostném pláští. Věk potkával mnoho voláků z pluků a oddálení večera přibýhlo. Jejich uniformy se pestře odlišovaly a nesly v obou proudech lidí na kamenném, zasněženém mostě.

Věk myslil na Helda, stihne-li ho doma, nevyšel-li dnes do špitálu, a co řekne, nebude-li mu vytýkat, že večera on, Věk, pověděl Thamovi o Pavle. Held byl doma a měl hosta — Thama. Ten však byl už na odchodu. Věk se zarazil, když ho tak z nenadání, nápadně zažloutlého, zasmušilého a jako zmalátnělého shlédl, a hned tušil, že Tham nepřišel jenom tak. Byl nějak na rozpacích, když uviděl Věka.

"Vidíš, čekali na mě večera; prominou —"

"Čekal jsem, a všichni jsme čekali na rychtě, pan starý Hamous nejdříve přes půlnoc." Věk se nutil do žertu, přešlo ho však a zmlkl, když postřehl, jak trpký, skoro bolestný úsměv se mihl po Thamových rtech.

"Já nemoh," omlouval se Tham bez klobouk, "opravdu nemoh," však tuhle doktor ví, a oni také zvědí o tom štěstí, mají také roli v té komedii." A hned podává Věkovi ruku, mluvil netečně, ochaběle:

"Snad se ještě uvidíme, a děkuju za věřejší novinu. Posloužila," dodal ironicky hořce.

Heldovi stiskl ruku mlčky, jen se mu do očí podíval. Jak vyšel z pokoje, optal se Věk, že je vtrhl a přišel nevhod —

"To ne; Tham už odcházel, byl tu už dlouho, skoro od rána; a slyšels, co ti povídá."

"Také o tom, co jsem mu večera řekl."

"Pravda, a to je vlastně počátek všeho. No, neležej se, nie jsi nechybil. Přišlo to jen o něco dřív, ale k těm koncům musilo dojít. Je po operaci. Sedni."

"A jak —" Věk sedaje obracel zraky po Heldovi.

"Jak! Špatně, jinak takové proseknutí skončit nemůže —"

"To přišel asi k tobě nejdřív —"

"Jen jsem posnídal a už byl tu. Zrovna jsem se ho lekl. Hned jsem tušil — Sedni tadyhle —" Held ukázal na křeslo, v němž seděl Věk, "a Tham ke mně, bez pozdravení, nie, chytne mě za ruku a povídá, tak z hluboka: "Oni to věděli!" řku, co. On: "O mě ženě —" Aha — myslím si, a hned jsem na tebe připadl, žeš ho snad viděl, potkal a jemu řek stran křížovníckého kláštera. Vstanu a povídám, že jistotu jsem neměl, nie dost tak, silně důmně. A ptám se, má-li on nějakou jistotu!" "Ale jistotu!" povídám eindreingích, "ne aby snad paní své křivdili! Jistotu!" opakuju. A on jako by se utřil: "Mám ji!" Oči mu zasvítily a rty se mu trásly. A teď se začal vypyatvat, co já, a jak s těmi Teplícemi, s tím Romeem —"

"S tím hercem —"

"Ano. Řekl jsem mu, pokud šlo, opatně a pořád jen jako by nebylo jisto. Zavádil jsem o to, že paničku snad už někde s ním viděl. Vskočil mně do řeči, mluvil jsem s tebou, a když jsem řekl, že večera, žeš přijel, opakoval, celě se třásl: Já vím, já vím — Věk, on — A tu začal on, zase s tím štanblatem, jak už začal včera, ale ten papírek že mu důvěru zas podemlel, a pak že už také mu tam leccos nadhodil, hlavně o divadle, a pak když tys au večera řekl —"

I vypravoval Held, co Tham udělal doma, když se s ním, Věkem, rozšel u kávnary a co se pak stalo.

"Já se ti zlostí skoro třás," pokračoval Held, "tak ti mne to popuzovalo, ty ženské, a zas mně bylo Thama lito, když si povzděchl: "To byla noc! Ó to byla noc!"

"A co ženské, a co teď, vydrží Tham?"

Held stáhl obočí.

"To je to, čeho se obávám. Co bys ty udělal nebo já na jeho místě?"

"Váhy! se s nimi trh," jak já vypravoval."

"Ale dosud nešly a myslím, že nepůjdu. Bettyna se někam vytratila, to povídá, ale ta přijde zas; stará nie, žádnou hubu, žádné lamento, prý ani nedutá, jen vzdychá; to má strach, a ona, Thamová, jen sedí a mlčí. A on — já nevím; v noci, v tom vzteku měl tu sílu; ale znovu na ně uhodit při zdravém rozumu, a ukázat jim dvéře — On ti, člověče, on ti ji má dosud rád, třeba že si to nepřipadá —"

"Ženu —"

"Asi dvakrát mně tu opakoval, že ji matka a sestra zkazily, že byla hodna, ale on —"

"Ah —" povzděchl Věk sklaně. Měl za prospěšnější a čestnější, kdyby Tham s nimi nebyl. "To je chyba. Kdyby šel od nich, vytrhl by se ještě, ale zůstal-li s nimi —"

"Bude s nimi amen —"

"A domlouval jsi mu?"

"Neptal se, a já sám v tomhle radit, když je rána tak otevřena. Uvidíme —"

Věk byl pak celý den zasmušilý. Jako pod mrakem měl v myšliti divná tiseň ho tížila. Bez chuti šel odpoledne za svými obchodními záležitostmi. Dařily se mu, neměl však z toho pravého potěšení, a když osaměl, když šel uliči, hned zase myslil na Thamův případ.

Na večer se vydal k divadlu na Ovocném trhu, aby se tu sešel s doktorem Heldem, jak si dopoledne ujednali. Byla dnes opera. Když přicházel Železnou uliči, zahlédl Helda zase s Thamem a v důtklivém hovoru. Zastavil se, čekal, nechtěje vyrušovat, ale pak, jak se obrátili a jej zahlédli, musil k nim.

Tham byl patrně klidnější nežli ráno, ale zasmušilý. Slovem však nezavádil o své záležitosti. A jistě o ni Heldovi do této chvíly vykládal, a jak on přišel, umkl. Věka to zamrzelo i hněto, poně- vadž s Thamem upřímně smýšlel a poněvadž to měl za nedvěru.

Bezděky se odmícel. Hned se však v duchu upokojil, když Tham louče se, nebo měl už čas do divadla, se ho optal, co bude dělat po divadle, a dodal:

"Tuhle doktor musí domů, ten se ještě nesmí toulat. Ale oni kdyby chtěli se mnou mrzutým člověkem chvíli posedět —"

"Na staré rychtě —"

"Ne, ne, tam dnes ne. Nechee se mi mezi lidi. Takhle sami dva —"

"S radostí, jen si řeknou."

Smluvili se. Když Tham odešel a bral se ku kase, omlouval se Held:

"Jdi, kamaráde, jdi, nenechávej ho o samotě, víš. Šel ještě také s vámi, ale není mně ještě dost dobře. Ani bych byl do divadla nešel, ale když jsem ráno Thamovi nadhodil, že snad spolu půjdeme, hned mne žádal, abych přišel o něco dřív, že také přijde a poví —"

Usedli v přizemí. Věk se tuze nerozhlézel známou a jeimu památnou prostorou, poněvadž Held ho držel, vypravuje, jak je s Thamem.

Volno měli dost, neboť divadlo bylo polooprázdné a v pravo v levo nikde souseda. A přece začal Held, hned jak vkročili, po německu a pořád tak i po tom, a jen sem tam nějakou větu český prohodil. Věk si toho dobře povšiml, neměl však sám té odvaby, připomenout o příteli. Poddával se jako on obecnému zvyku a tlaku. Také nebylo kdy na úhavy. Dy- chtivě naslouchal novinám. Že Bettyna se od Thamů přece vystěhovala nadobro, že musila, poněvadž Tham nepovolil.

"Ale to myslím jenom proto, že ho znovu dopálila a podráždila. — Dala se ti ta ještěrka znovu do něho, když přišel dopoledne ode mne."

"A což stará a Thamová —"

"Ty jsou ještě u něho. Na ty snad už restačila kuráž, jak se mi zdá. Tham není silák, a jak jsem povídal, kořínek lásky mu ostal, třeba že otrhal list a přelomil stoněk. A ženské ho znají. Stará stran Bettyny prý povolila, přišla za Thameem do zadního pokoje, tam teď je, sám se tak oddě- lil —"

"A přišla za ním?" divil se Věk i ptal "Co chtěla?"

"Chlácholila ho, a chtěla ještě všechno omlouvat i vynaluvit, ale tu

Sdružení českých lékařů

v Omaze a South Omaze

DR. KÁLAL F. J., 206 Karbach Bl., Omaha. Telefon Douglas 1761.	DR. ŠIMÁNEK G. F., 1262 již. 13. ul., Omaha. Operacím se věnuje zvláštní pozor- nost.
DR. KOUTSKÝ JOHN W., 405 sev. 24. ul., So. Omaha. Telefon South 142.	DR. ŠRÁMEK J. M., sev.-záp. roh 8. a Hickory ul Telefon Douglas 6645.
DR. NEMEC CHAS. J., 1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.	DR. SWOBODA LOUIS, 301 Paxton Blk., Omaha. Telefon Douglas 807.

My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etikety nejdůležitěji odsuzujeme veškeré ohlašování kteréhokoliv lékaře sebe sama v kterých- koliv časopisech svými pacienty, nechtějí-li je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osobních.

se Tham dohlá; a tu hned otočila a začala prosit, co bude řeči, aby měl s Paulou smilování, ta že se utrápí, že si snad něco udělá —" Held se usklíbil.

"Ale Thamová sama nepřišla —"

"Ne, ta je prý jako socha, ble- dá, sedí, nemluví; viděl také uplakané oči, když šel pokojem —"

"Ohlížel se po ní a ona — vzdoruje!"

"Ze tuze nelituje, to bych řekl —" potom, jak mu v noci za všeho vyvěnila. Eigentlich lituje, ale že se to tak zkazilo, že nebu- de mít tak už toho komedian- ta —" řekl tvrdě Held a Věk mlčky přisvědčil.

Kolem křmout hlasů, v pravo, v levo, nahofe, dole, v orchestru struna zabrnkala.

"Nevyhnal je, ale s ní nechee mít," začal Held, jenž se maně ohlédl po orchestru, kde kapelník už seděl u klavíru, "to má řek"; stará musila všechno z jeho poko- je vystěhovat, co bylo Thamo- vé —"

Mluvil tlumeně a klonil se hlavou k Věkovi. Na ráz se však vztýčil a Věk také napjal krk, jak náhle zadunělo hlomozné zadupání. Oba krajané jakoby si řekli, ohlédli se v pravo na krajní seda- dlo první řady, kde v důstojném klidu seděl starý Qardasoni, napudrován, ovšem v mrdém plá- ští, na němž se ve světle lamp bly- skotavě třásl lesk zlatého třepení. Jen zadupal, a hned dal kapelník Liverati znamení. Orkestr spustil ouverturu k Paerově "Dido- ně" —

(Pokračování.)

Nejdrahoccennějším pokladem

lidské bytosti je zajiště

DOBŘÝ ZRAK

Pozorujete-li, že vaše oči se kají a váš zrak že slabne, neodkládejte a nechte svůj zrak prozkoumat u zkušeného optika. Nejlepší zárukou o úpiném uspokojení při přispůsobení brýlí jest vyjádření se sta a sta krajanů, kteří v obor tom pomoci hledali. Graduoval jsem jednou z nejlepších škol a mimo to mám státní povolení.

A. CECHA, český optik a zlatník.
1248 jižní 13. ul., Omaha, Neb.

Já vám důvěřuji — neposlejte žádné peníze. \$2.00 vianový cop zasíláme ku prohlédnutí poštou.

Výběr přirozeně vlnitých neb rovných vlasů, zašlete kadet svých vlasů a my vám zašleme poštou 22 palců dlouhý cop jemných shodných vlasů. Shedáte-li to velikou láci, zašlete dva dollarů týž den, když nebudete spokojeni, zašlete vlasů zpět týž den. — Zvláštní, vzácné a šedé odstíny jsou poněkud dražší. — Přilože 5 centů na poštovné. — Česká knížka, ukazující mnoho mod copů, pompadourů, puffů, paruk atd.

JANEŠ & COMPANY,
ept. P. — 2138 So. 40. Ave.,
Chicago, Illinois.

ZVLÁŠTNÍ NABÍDKA.
Těm, kteříž zašlou nám \$1.00 se svou objednávkou, zašleme tento krásný falešný cop plně vyplacený. Jednoje rchle, ješto se tato nabídka vícekrát objeví a jest učiněna pouze, abychom zhožili své rychlosti do trhu uvedli. Peníze se vrátí, nebudete-li plně uspokojeni. Janeš & Company.

Frank Svoboda,

umělecký závod

POMNÍKOVÝ

Největší

sklad pomníků ve Spojených Státech

1417 South 11 th Street
Phone Doug. 3444
1215-25 So. 13th Str.
Phone Doug. 1872

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích

z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporoučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 119

Vaří a lahvuji vyberné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.